

Κυριακὴ IA' Ματθαίου (Ματθ. ιη' 23-35)
27 Αύγουστου 2006

Ἡ ὅλη προβληματικὴ τοῦ σημερινοῦ Εὐαγγελίου ἐστιάζεται στὴ διαφορετικὴ λειτουργία τοῦ Θεοῦ καὶ τοῦ ἀνθρώπου γιὰ τὸ ἴδιο πρᾶγμα. Ὁ Θεὸς ἀπὸ τὴν μιὰ μεριὰ τὸν ὄφειλέτη ὑπάλληλό του «μυρίων ταλάντων» -έξήκοντα ἑκατομμύρια χρυσὲς δραχμές- «σπλαγχνισθείς, τὸν ἄφησε ἐλεύθερο καὶ χάρισε τὸ δάνειο».

Ἀπὸ τὴν ἄλλη ὁ ἀνθρωπος, ποὺ πρὸ ὀλίγου ἐλεήθηκε ἀπὸ τὸν Κύριο, τὸν συνάδελφό του, ποὺ τοῦ ὄφειλε ἑκατὸ δηνάρια ἔνα εὐτελὲς ποσό δὲν ἥθελε νὰ τὸν ἀφήσει, δείχνοντας ὑπομονὴ γιὰ τὴν ἐξόφληση τοῦ μικροῦ δανείου.

Δύο διαφορετικοὶ τρόποι λειτουργίας καὶ φυσικὰ δύο ἀντίθετα ἀποτελέσματα. Τὸ ἔνα ὑπάρχει ως μέτρο εὐσπλαγχνίας καὶ χάριτος γιὰ τὰ ὄφειλόμενα. Καὶ τὸ ἄλλο ως μέτρο ἀσπλαγχνίας καὶ ἀπαιτήσεως τοῦ δανείου.

Γιὰ τὸ πρῶτο ὁ σχολιαστὴς Ζιγαβηνὸς σημειώνει πὼς «ένῳ ζήτησε μόνο προθεσμία γιὰ ἐξόφληση τοῦ χρέους, ὁ Κύριος τοῦ χάρισε τὴν ὄφειλήν. Ἔτσι ὁ χρεώστης πῆρε περισσότερα ἀπ' ὅ,τι ζήτησε. Παρεκάλεσε δηλαδὴ γιὰ μιὰ χάρη καὶ ἔλαβε ἀντ' αὐτῆς, δύο».

Γιὰ τὸν δεύτερο δέ, ἔνῳ ζητεῖ προθεσμία ἐξόφλησης τοῦ μικροῦ χρέους· ἔνῳ τὸν παρακαλεῖ πέφτοντας στὰ πόδια του νὰ δείξει ὑπομονὴ καὶ εὐσπλαγχνία, ἐκεῖνος «ἀπελθὼν στὸν κριτὲς γιὰ τὴν ὄφειλήν, τὸν ἔρριξε στὴ φυλακὴ ἔως ὅτου πληρώσει ὅ,τι χρεωστοῦσε».

Εἶναι πάντως γνωστό πὼς ὁ Κύριος τῆς παραβολῆς αὐτῆς εἶναι ὁ Θεὸς καὶ ὁ δοῦλος, ὁ ἀνθρωπος. Καὶ ἡ συνομιλία ποὺ γίνεται, ἔχει σκοπὸν νὰ ἀναδείξει τὴν εὐσπλαγχνία τοῦ Θεοῦ καὶ τὴν συγγνώμη, οἱ ὁποῖες ἀποτελοῦν τὶς βασικὲς προϋποθέσεις εἰσόδου στὴ Βασιλεία Του.

Τὸ ὅτι ὁ Θεὸς εἶναι οἰκτίρμων καὶ εὐσπλαγχνος, εὔκολα γίνεται ἀντιληπτό, ἀφοῦ τὰ ἴδια τὰ ἱερὰ κείμενα τῆς Ἀγίας Γραφῆς μαρτυροῦν γι' αὐτό. Στὸν ἑκατοστὸ δεύτερο Ψάλμο τοῦ Δαυΐδ, ποὺ ἐνδεικτικὰ ἀναφερόμαστε, διαβάζουμε τὰ ἀκόλουθα: «Εἶναι οἰκτίρμων καὶ ἐλεήμων ὁ Κύριος, μακρόθυμος καὶ πολυέλεος. Δὲν παρατείνεται διηνεκῶς καὶ ἀπαύστως ἡ κατὰ τῶν ἀμαρτιῶν μας ὄργή του, οὕτε μνησικακεῖ κατὰ τῶν παρεκτροπῶν μας αἰωνίως».

Γι' αὐτὸν ὁ λόγος Του εἶναι πάντοτε παρακλητικὸς πρὸς τοὺς ἀνθρώπους· νὰ στέργουν πρὸς εὐσπλαγχνία καὶ συγγνώμη πάντα. «Τέκνον μου μὴ στερήσης τὸν πτωχὸν ἀπὸ τὰ ἀναγκαῖα διὰ τὴν ζωήν του καὶ νὰ μὴν ἀναβάλῃς τὴν βοήθειάν σου πρὸς ἐκεῖνον, τοῦ ὁποίου οἱ

όφθαλμοί σὲ κοιτοῦν παρακλητικά».

Τὸ ὅτι ὁ ἀνθρωπος εἶναι τὶς περισσότερες φορὲς ἀσπλαγχνος καὶ ἀδιάφορος στὸν πόνο, τὴ δυστυχία καὶ τὴν ἀρρώστια τοῦ ἄλλου, δὲν εἶναι ἀνάγκη ἐμεῖς σήμερα νὰ τὸ ποῦμε. Ὄλοι γνωρίζουμε σὲ τί κόσμο ζοῦμε καὶ ὅλοι καθημερινὰ εἰσπράττουμε τὴν ἀδιαφορία καὶ τὴν κακότητα τῶν ἀνθρώπων.

Πόσο πολὺ ἐμεῖς στὸ σημερινὸ κόσμο μας ἀπέχουμε ἀπὸ τὸν λόγο τοῦ Ἰώβ, ποὺ ἔκφράζει μιὰ στάση εὐσπλαγχνίας καὶ συμπόνιας πρὸς τὸν συνάνθρωπο! Νὰ τὶ λέγει χαρακτηριστικὰ ὁ πολύπαθος Ἰώβ: «Ἐγὼ, ὁ Ἰώβ, ἔκλαυσα γιὰ κάθε ἀδύναμο καὶ ἀπροστάτευτο ἀνθρωπος καὶ στέναξα ἀπὸ συμπόνια βλέποντας κάθε ἀνθρωπο ποὺ βρισκόταν σὲ ἀνάγκες καὶ δυσκολίες».

Τὸ σημερινὸ Εὐαγγέλιο κλείνει μὲ μιὰ οὐσιαστικὴ διαπίστωση, τὴν ὁποία κάνει ὁ Χριστός, δηλαδὴ γιὰ τὴν ἀξία τῆς εὐσπλαγχνίας καὶ τῆς συγχώρησης. Νὰ τὶ ἀκριβῶς λέγει: «Ἐτσι καὶ ὁ Οὐράνιος Πατέρας μου, πρὸς τὸν ὅποιο λόγω τῶν ἀναρίθμητων ἀμαρτιῶν σας εἴσθε χρεῶσται ἀναρίθμητου χρέους, θὰ κάνη σὲ σᾶς, ἐὰν δὲν συγχωρέσετε καθένας σας τὸν ἀδελφόν του ὅχι μὲ τὸ στόμα σας μόνο, ἀλλ᾽ ἀπὸ τὴν καρδιά σας».

Καλούμαστε λοιπὸν ὅλοι ἐμεῖς νὰ γίνουμε εὐσπλαγχνοι καὶ ἐλεήμονες πρὸς τοὺς ἄλλους. Ν' ἀκολουθήσουμε τὰ παράδειγμα τοῦ Θεοῦ Πατέρα καὶ νὰ τὸ κάνουμε ὅχι τυπικὰ καὶ ἐπιπόλαια, ἀλλὰ μὲ τὴν καρδιά μας. Δηλαδὴ δὲν θὰ ὄμιλεῖ μονάχα τὸ στόμα, μὰ πρὸ πάντων ἡ καρδιά.

Ἀγαπητοὶ ἀδελφοί, τὸ ὅτι ὁ Θεὸς μᾶς συγχωράει εἶναι δεδομένο. Τὸ ὅτι μᾶς ἀγαπᾶ κι αὐτὸ εἶναι ξεκάθαρο. Συνεπῶς κάθε τί ποὺ λέγεται καὶ εἶναι ἔξω ἀπ' αὐτὸ τὸ πνεῦμα, εἶναι μὴ ἀληθινό, καὶ ως ἐκ τούτου δὲν μποροῦμε νὰ τὸ δεχθοῦμε.

Ἐνας Θεὸς μὲ κακοῦργα ἔνστικτα, κακότητα καὶ ἐκδίκηση, δὲν μπορεῖ νὰ εἶναι Πατέρας, νὰ λειτουργεῖ ως Πατέρας. Καὶ ἔνας Θεὸς δίχως τὴν πατρότητα εἶναι ἐπικίνδυνος.

Τὸ ὅτι ἐμεῖς στεκόμαστε εὐσπλαγχνοι καὶ συγχωρετικοὶ γιὰ τοὺς ἄλλους, δὲν εἶναι μήτε δεδομένο, μήτε ξεκάθαρο. Μᾶλλον εἶναι ζητούμενο. Άλλιῶς δὲν θὰ εἶχαν θέση τὰ λόγια τοῦ Χριστοῦ ποὺ μᾶς ὑπενθυμίζει πώς, ἀν δὲν συγχωροῦμε τοὺς ἄλλους μὲ τὴν καρδιά μας, θὰ μᾶς παραδώσει ὁ Θεὸς στὴν σκληρότητα τῆς φυλακῆς.

Τί μένει λοιπὸν σὲ μᾶς; Νὰ μιμηθοῦμε τὸ Θεό - Πατέρα καὶ νὰ κάνουμε τὴν εὐσπλαγχνία καὶ τὴν συγχώρηση βίωμα καθημερινό, μετατρέποντάς τις ἀπὸ ζητούμενα σὲ δεδομένα. Ἐτσι μονάχα θὰ μπορέσουμε νὰ κατανοήσουμε τὴν ἀγάπη τοῦ Θεοῦ γιὰ ἐμᾶς.

Արշակ. Ն.Պ.

[dkpdf-button]